

udfinde en almindelig Maalestok for disse Jorders Forhold til Hartkornsjorder, og det viser sig saaledes, at Folketallet er den eneste Maalestok, hvortil man vil kunne holde sig, ligesom den ogsaa turde være den rigtigste og naturligste, da det væsentligst er Sognebeboernes personlige Interesser, der afficeres ved Forandringen. Commissionen har derfor undersøgt, hvorledes Forholdet stiller sig efter den den 1ste Februar 1855 foretagne Folketælling, og er da kommen til det Resultat, at der under Kongeriget bliver at henføre et Antal af 14 Sogne, hvor den jydsk Befolkning er meest overveiende, og under Hertugdømmet Slesvig et Antal af 25 Sogne, hvor den slesvigsk Befolkning har Overvægten. Ved denne Afsondring er det tillige at betragte som en særdeles heldig Omstændighed, at der ved samme dannes sammenhængende Afdelinger, uden at noget enkelt Sogn kommer til at ligge aldeles affondret, hvilket navnlig er af væsentlig Betydning saavel med Hensyn til Administrationen og Rettens Haandhævelse som med Hensyn til Landbosforholdene og Veivæsenets Bestyrelse. Ligeledes yder det en Tilfredsstillelse at erfare, at Tilgangen og Afgangen i Kongerigets og Hertugdømmets Befolkning efter den fete Inddeling næsten opveie hinanden, idet Forskjellen kun udgjør 46 Personer. Dette Resultat vil selvfølgelig i Fremtiden være afværende, men Commissionen er gaaet ud fra den Forudsætning, at den engang fete Omordning maatte forblive uberørt af senere Forandringer i Folketallet.

Som Anliggender, der maatte være Gjensidig for en saadan sogneviis Omordning, har Commissionen betegnet:

- 1) Justits- og Politivæsenet;
- 2) Communalvæsenet med særligt Hensyn til Skole- og Bøttigvæsenet;
- 3) Næringsvæsenet;
- 4) Veivæsenet;
- 5) Vandts Afledning og Afbenyttelse;
- 6) Hegn og Markfred;
- 7) Strandingsvæsenet.

Med Hensyn til Udskiftning og Magelæg har Commissionen derimod udtalt, at disse An-

liggender, der angaae Eiendomsrettighederne, ikke have nogen personlig Værd og alene faae Anvendelse i Forholdet mellem Plovart og Hartkornsjorder, formeentlig rettest maatte være at ordne ved en for hele Districtet almindelig Lov.

Ligesom Ministeriet for Hertugdømmet Slesvig i det Væsentlige har tiltraadt den af Commissionen saaledes gjorte principale Indstilling, saaledes har Indenrigsministeriet ligeledes for sit Vedkommende maattet erkjende, at det blandede Districts Beboere have et billigt Krav paa, saavidt muligt, at komme ud af den uheldige Stilling, hvori Districtets saa forviklede Lovgivnings- og Administrationsforhold have bragt dem, og, da dette uden al Tvivl vil skee paa en mere fyldestgjørende Maade ved den af Commissionen foreslaaede almindelige Lov end ved de meddeelte specielle Udkast til Fælleslove, der alene vedrøre Landbosforholdene, har ogsaa Indenrigsministeriet troet, at denne Ordning fortjente Fortrinnet.

Begge Ministerier have imidlertid været enige i, at den foreslaaede sognevise Genhed vil, foruden til de af Commissionen betegnede Anliggender, ogsaa uden Ulempe kunne udvides til Udskiftnings- og Magelægssager, og at de af Commissionen for den modsatte Mening anførte Grunde ikke kunne have nogen afgjørende Betydning, saa meget mindre, som de paagældende Jorders forskjellige Skyldsatningsmaader ikke synes at være til Hinder for, at enten det ene eller det andet Lands Love udelukkende bringes til Anvendelse med Hensyn til saadanne Sager.

I Henhold til det Foranførte ere begge Ministerierne komne overeens om tvende tilsvarende Udkast til Love om en Forandring i Lovgivningen og Bestyrelsen for de blandede jydsk-slesvigsk Grandsedistricter, ved hvis Affattelse det fra Commissionen modtagne Forslag i det Væsentlige er lagt til Grund. Disse Udkast afvige kun indbyrdes ved de Modificationer, som med Nødvendighed følge af Lovenes forskellige Virkefreds, for Kongeriget og for Hertugdømmet Slesvig, og ville saaledes være at forelægge saavel Kongerigets Rigsdag som den slesvigsk Ständerforsamling til Forhandling og Vedtagelse.